

[Bernhard Baunsgaard.]

dag virker på den måde, at enlige folkepensionister i givne situationer har adskilligt mere til rådighed end de mennesker, der skal skaffe sig den samme indtægt udelukkende ved arbejde. Dette bør ved enhver diskussion om folkepensionisternes stilling huskes.

Så har vi i udvalget været inde på spørgsmålet om de medhjælpende hustruer. Jeg er helt tilfreds med, at det er sagt, at man bør indskærpe reglerne for anerkendelse som medhjælpende hustru, der skal ingen tvivl være om det. På den anden side må jeg understrege, at 12.000 kr. i dag som løn for den hjælp, en medhjælpende hustru kan være i et firma, ikke er rimeligt, og jeg er yderst tilfreds med, at finansministeren har erklæret sig enig med hele udvalget i, at vi må se på dette og fremsætte forslag om ændring i næste folketingsår.

Endelig har vi brugt megen tid på at drøfte forholdet til kommunerne, og der kan naturligvis siges både det ene og det andet om dette. Men man må gøre sig klart, at kommunerne i dag spiller en så stor rolle i det danske samfunds økonomi, at skal der være nogen chance for at begrænse det offentliges forbrug, de penge, der er i samfundet, så kommer vi ikke uden om, at kommunerne må inddrages i disse bestræbelser.

Jeg har andetsteds fremdraget det forhold, at mens staten i de sidste 10 år har nedbragt sin gæld, har kommunerne, hvis jeg ikke husker meget galt, i det samme tiår forøget deres gæld til det tredobbelte. Man må forstå, at vi ikke kan føre en finanspolitik i dette land, uden at vi har kommunerne med. Jeg skal naturligvis ikke i dag forsøge at give kommunerne karakter efter, om de har været dygtige nok, eller hvad man skal kalde det, til at fastsætte deres skattegrundlag rimeligt. Vi har i udvalget fået oplysninger, der vel nok viser, at det har været noget vanskeligere at fastsætte det fremtidige skattegrundlag i vækstkommuner, men forskellen fra vækstkommunerne til de almindelige kommuner er nu ikke overvældende stor, så man nok i hvert fald ikke får afkræftet sin mistanke om, at der i hvert fald i nogle kommuner har ligget en bevidst politik bag dette at fastsætte skattegrundlaget for lavt. Derfor kan jeg helt slutte mig til finansministerens forslag om, at kommuner,

der benytter situationen på den måde, ikke må få større likviditet, end det sker efter forslaget.

Så er der stillet et konservativt ændringsforslag om, at aktieejere skulle behandles på en særlig måde. Det radikale venstres medlemmer i udvalget har ikke kunnet støtte dette ændringsforslag. Det er fremhævet heroppefra af hr. Lembourn, at der dog er særlige forhold for selvstændige erhvervsdrivende, og man har forsøgt at begrunde det på den måde, at aktieejerne ikke ved, hvor meget udbytte deres aktier vil give. For det første er der vel dertil at sige, at de fleste aktieselskaber driver en jævn udbyttepolitik, så de store spring fra år til år er nu ikke sædvanlige, det kan ske, det skal indrømmes. Men når man så siger, at herved adskiller denne gruppe B-skatteydere sig fra alle andre B-skatteydere, er jeg enig med hr. Jens Foged, når han afviser dette. Den begrundelse, man brugte fra konservativ side, var den, at de andre erhvervsdrivende, altså de andre B-skatteydere, jo dog vidste noget om deres indtægt; de havde selv indflydelse på den. Jeg gad vide, hvilken indflydelse en ejer af et sommerpensionat eller et sommerhotel eller et badehotel har på regnvejr i de måneder, hvor han skal have sin indtægt. Hvis hr. Lembourn har opskriften på, hvordan man får indflydelse på vejret, så ville det nok være glædeligt at få det oplyst. Nej, vi må konstatere, at aktieejere er i samme situation som andre B-skatteydere, og at kildeskattesystemet er ganske fortrinligt, men kun for lønmodtagere.

Det er også derfor, vi har kunnet støtte de bestræbelser, der har været for at bringe forskudsskatten i overensstemmelse med slutskatten. For A-skatteydere og for lønmodtagere er kildeskattesystemet et udmærket system, når vi vel at mærke retter det ind, både som det er sket ved, at man kan rette de 2 år gamle selvangivelser op med en procentsats, som naturligvis — det står i bemærkningerne — må have deres udgangspunkt i den rent faktiske lønstigning, der har været, siden man skrev selvangivelserne, og også ved at man afrunder den procent, man udregner for hver enkelt skatteyder, opad. Så kommer der for lønmodtagerne overordentlig god overensstemmelse mellem forskudsskat og slutskat.

Derimod virker dette ganske anderledes